

Sygn. akt III CSK 431/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski (przewodniczący)

SSN Grzegorz Misiurek (sprawozdawca)

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku D. M.

przy uczestnictwie M. M., S. M. i X. M.

o zniesienie współwłasności,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 15 listopada 2016 r.,

skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 23 czerwca 2015 r., sygn. akt II Ca [...],

odrzuca skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K., uwzględniając częściowo apelacje uczestników M. M. i S. M., postanowieniem zaskarżonym skargą kasacyjną zmienił postanowienie Sądu Rejonowego w W. z dnia 27 czerwca 2012 r., znoszące współwłasność nieruchomości objętej księgą wieczystą nr [...], w ten sposób, że obniżył spłatę zasądzoną od wnioskodawcy D. M. na rzecz uczestniczki M. M. w kwocie 280.800,00 zł do kwoty 254.400,00 zł, oraz zasądzoną od tej uczestniczki na rzecz wnioskodawcy - tytułem zwrotu nakładów na wspólną nieruchomość - kwotę 220.800,00 zł do kwoty 101.150 zł, oddalił dalej idące apelacje skarżących i rozstrzygnął o kosztach postępowania za obie instancje.

W skardze kasacyjnej wnioskodawca, wskazując, że zaskarża postanowienie Sądu Okręgowego w całości, wniósł o uchylenie tego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

W ramach podstawy kasacyjnej naruszenia przepisów postępowania podniósł zarzuty obraży art. 382 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c., art. 235 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1, art. 382 i art. 13 § 2 k.p.c., art. 386 § 1 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 i art. 13 § 2 k.p.c. Podstawę naruszenia prawa materialnego wypełnił natomiast zarzutami naruszenia art. 6 k.c. w związku z art. 207 k.c. oraz art. 207 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 519¹ § 4 k.p.c., w sprawach o zniesienie współwłasności skarga kasacyjna nie przysługuje, jeżeli wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż sto pięćdziesiąt tysięcy złotych. W orzecznictwie zwrócono uwagę, że sprawy te często skupiają wiele różnorodnych kwestii prawnych oraz dotyczą zróżnicowanych i nierzadko sprzecznych interesów majątkowych uczestników; z natury tych spraw wynika jednak, że interesy poszczególnych uczestników postępowania ograniczają się - w wymiarze majątkowym - do wysokości udziałów we współwłasności. Z tego względu w przyjmuje się, że w wypadku zaskarżenia postanowienia dokonującego zniesienia współwłasności wartość przedmiotu

zaskarżenia wyznacza z reguły nie wartość całego wspólnego prawa, lecz konkretnego interesu (roszczenia, żądania), którego środek odwoławczy dotyczy. Oznacza to, że w wymienionych sprawach wartość przedmiotu zaskarżenia w zasadzie nie może przekraczać wartości udziału należącego do skarżącego wnoszącego skargę kasacyjną (zob. m. in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 stycznia 2003 r., III CZ 153/02, OSNC 2004, nr 4, poz. 60 oraz z dnia 24 lipca 2008 r., IV CZ 53/08, nie publ.).

Mając na uwadze powyższe, należy stwierdzić, że wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną wniesioną przez wnioskodawcę nie odpowiada wskazanej przez niego kwocie 231.200 zł. Wypada zauważyć, że podniesione przez skarżącego zarzuty zostały skierowane wyłącznie przeciwko rozstrzygnięciu dotyczącemu zwrotu nakładów na wspólną nieruchomość. Skoro Sąd Okręgowy zasądził na rzecz wnioskodawcy z tego tytułu kwotę 101.150,00 zł zamiast oczekiwanej kwoty 200.000, zł, to nie ulega wątpliwości, że wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa od progu przewidzianego w art. 519¹ § 4 k.p.c., określającego dopuszczalność skargi kasacyjnej w sprawach o zniesienie współwłasności (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2002 r., II CZ 25/02, nie publ.).

Wskazana przez słuźącego wartość przedmiotu zaskarżenia nie jest wiążąca dla Sądu Najwyższego, który; może poddać ją weryfikacji na podstawie akt sprawy z pominięciem zasad określonych w art. 25 i 26 k.p.c. (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 24 maja 2001 r., IV CZ 20/01, nie publ., z dnia 21 listopada 2001 r., I CZ 152/01, nie publ. i z dnia 6 listopada 2002 r., III CZ 98/02, OSNC 2004, nr 1, poz. 11).

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 w związku z art. 519¹ § 2 k.p.c., orzekł, jak w sentencji.

